

NTFR 2016/2278 Geen voortvarendheidseis binnen 'reguliere' navorderingstermijn**Rechtbank Noord-Nederland 22 december 2015, nr. 13/10**

Belastingjaar/tijdvak	2006	☒ Brondocument
Trefwoorden	inkeer, vergrijpboete, verzwegen inkomsten	
Wetsartikelen	AWR-art. 67e AWR-art. 16	
Auteur	Mr. V.S. Huygen van Dyck-Jagersma	
ECLI	ECLI:NL:RBNNE:2015:6183	

Samenvatting

In het kader van het project Bank zonder Naam is aan belanghebbende op 28 december 2011 een navorderingsaanslag IB/PVV over het jaar 2006 opgelegd wegens verzwegen inkomsten uit een buitenlandse bankrekening. Tevens is een vergrijpboete van 100% opgelegd. Belanghebbende brengt in geschil of de inspecteur voldoende voortvarend heeft gehandeld. Die klacht acht de rechtbank ongegrond. Uit de tekst noch uit de totstandkoming van art. 16, lid 3, AWR is af te leiden dat in een geval waarin een inspecteur een navorderingsaanslag oplegt binnen vijf jaar, maar niet zo voortvarend als mogelijk, dit tot verval van de navorderingsbevoegdheid zou leiden. Voor de overschrijding van de redelijke termijn kent de rechtbank een vergoeding toe van € 500 voor de bezwaarfase en € 1.500 voor de beroepsfase. De inspecteur is bereid de vergrijpboete te verminderen tot op 90% omdat belanghebbende in de beroepsfase alsnog opening van zaken heeft gegeven. Met inachtneming hiervan en door een undue delay van meer dan twee jaar, op basis waarvan de rechtbank de vergrijpboete met 20% vermindert, wordt de vergrijpboete uiteindelijk op 72% vastgesteld. (Beroep gegrond.)

Commentaar

De 'zwartspaaarder' in deze casus verweerde zich tegen de aanslag en tegen de daarbij opgelegde boete. De beoordeling of de boete voldoende gematigd is vanwege de alsnog gegeven openheid van zaken in de beroepsfase, is casuïstisch van aard. Tegen de aanslag zelf stelde belanghebbende dat deze onvoldoende voortvarend is opgelegd en daarom vernietigd dient te worden. De rechtbank verwerpt deze klacht onder verwijzing naar het – in de tussentijd gewezen – arrest HR 14 augustus 2015, nr. 14/02491, NTFR 2015/2285. Daarin oordeelde de Hoge Raad dat een voortvarendheidseis niet geldt als gebruik wordt gemaakt van de 'binnenlandse' navorderingstermijn van vijf jaar.

Die voortvarendheidseis geldt naar het oordeel van de Hoge Raad uitsluitend als gebruik wordt gemaakt van de 'verlengde' termijn van twaalf jaar op grond van art. 16, lid 4, AWR. Over het onderscheid in navorderingstermijn over vermogensbestanddelen die in Nederland (vijf jaar) of het buitenland zijn aangehouden (twaalf jaar) oordeelde het HvJ op 11 juni 2009 (zaak C-155/08 en C-157/08, NTFR 2009/1742). Het HvJ antwoordde op prejudiciële vragen dat de verlengde navorderingstermijn in beginsel een verboden beperking van het vrije dienstenverkeer en vrije kapitaalverkeer oplevert. Die beperking kan worden gerechtvaardigd door de noodzaak de doeltreffendheid van fiscale controles te waarborgen. De bijkomende navorderingstermijn moet dan echter wel afhankelijk zijn van de tijd die nodig is om op nuttige wijze van internationale inlichtingenuitwisseling gebruik te maken. De Hoge Raad heeft dit als volgt uitgewerkt: een 'onverklaarbare vertraging van meer dan zes maanden' is niet aanvaardbaar en leidt tot vernietiging van de betreffende aanslag (HR 27 september 2013, nr. 12/00738, NTFR 2013/1954 en HR 28 maart 2014, nr. 13/03554, NTFR 2014/1047).

Omdat de eis van voortvarend handelen is voortgevloeid uit een ongeoorloofd onderscheid tussen belastingheffing over Nederlandse en buitenlandse vermogens/inkomsten, heeft die eis geen effect als van die 'extra tijd' geen gebruik wordt gemaakt. Los daarvan zou wel wat te zeggen zijn voor een voortvarendheidseis ook binnen de vijfjaarstermijn, bijvoorbeeld op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel of verbod op misbruik van bevoegdheden ('détournement de pouvoir'). De mogelijkheid om tot vijf jaar na afloop van het belastingjaar na te vorderen dient immers niet te worden benut 'omdat het kan' maar omdat de noodzaak daartoe bestaat. Vooralsnog bieden de wet en jurisprudentie echter geen basis voor een dergelijk verweer. Met zijn arrest van 14 augustus 2015 heeft de Hoge Raad een nationale voortvarendheidseis van de hand gewezen.

[1] Vanessa Huygen van Dyck-Jagersma is verbonden aan Jaeger advocaten-belastingkundigen te Amsterdam.

Bron: <http://www.ndfr.nl/link/NTFR2016-2278>

Datum: 27-9-2016 10:43:15

Alle rechten voorbehouden. Alle auteursrechten en databankrechten van deze tekst worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij Sdu Uitgevers. Niets uit NDFR mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the publisher's prior consent.